

מצא תיאטרון רפרטוארי בתחפושת של תיאטרון אחר. ב-1981 הוא כיים בנווה צדק את "עד מוות" על פי עמוס עוז ונכשל, עניין כמעט בלתי נסבל בתיאטרון הישראלי.

היום הוא סבור שזו היתה "עבודה שהקדימה את זמנה ולא נתנו לה צ'אנס להתפתח", אבל אז הכישלון היה הרסני. "עפתי כמו צנטרפוגה וק רסתי ולא ידעתי איך זה קורה", הוא מספר, "נסעתי לחו"ל להתרחק ולהתייחזק, כי הייתי חייב להבין מה אני צריך לחוקק, חוזרתי כשיד לעבודה". כשהו

הוא חלטי להתחיל הכל מהתחלה. וההתחלה היתה עכו - מקום ההצלחה, וגם מקום ההולדת. מעיין נולד בעכו, וכשהיה בן 4 עזב אותה עם משפחתו לאזור המרכז. ב-1984 הוא חזר לשם והתמקם עם קבוצת אנשים בבית חולים נטוש לחולי נפש, ויחד ניסו לעשות תיאטרון אחר. מאז הוא שם. עד 1991 לא הכיר הממסד בקבוצת התיאטרון שלו. הם היו תקופות ארוכות ממועתי תיירות, מרמי אבטלה ומגדרות של סחודי העיר העתיקה. התמיכה הממסדית הגיעה במקביל להופעות בחו"ל עם "ארבייט מאכט פריי": כ-400 אלף עד הצי מיליון שקל בשנה, שהם כמחצית התקציב.

בעכו ציר מעיין תיאטרון לפי מידר תיו: מקומי, מקורי, דובר שפה חרשה. הוא סימל את הפניית העורך לכל מה שמייצג התיאטרון הרפרטוארי, לכל מה שמייצג המרכז השבע. בעבודתו התוהו קו של סירוב. הוא אמר לא לפט הייצור של התיאטרון הרפרטוארי, לא לדרך השיחוק והפרסום, לא להצגות רבים הוא היה אבי התיאטרון האלטרנטיבי הישראלי.

הוא העלה את אירוע הווצות "תר פים", את ההצגות "הנסיד", "זינה - פראג", "זיכרונות דור שני בעיר העתיקה", ו"ארבייט מאכט פריי". ההפ

קוט הועלו לפני קהל מצומצם של 15-35 איש, כדי ליצור חוויה אינטימית. למרות זאת, הן הידרו כאילו הן עלו לפני אלפים. "זיכרונות דור שני בעיר העתיקה" ו"ארבייט מאכט פריי" אף זכו בפרס הראשון בפסטיבל עכו, וסמדר יערו-מעייין זכתה עליון פעמיים בפרס השחקנית. עם "ארבייט מאכט פריי" גם החלה הפריצה הבינלאומית של מעיין, והקבוצה הופיעה בפסטיבלים בברלין, בהמבורג, בשייטן, ווייץ, באוסטריה, בגרמניה, בברקלין האזון ועוד.

עבודה נוספת של המרכז לתיאטרון בעכו שזכתה לתשומת לב היתה "הרי וואן", פרויקט קהילתי-חברתי, שיצר מוני יוסף, והשתתפו בו שחקנים ישראליים וערבים והקהל שנכח במקום. מוני יוסף הוא עתה ממוסד של מעיין, והוא מנהל את המרכז. חברי ההנהלה יהיו סמדר יערו וחאלד אברעלי.

בפסח הכל עשיתי המש הפקות ב-15 שנה. מעיין: "שלוש שנים בממוצע להפיק - זה הקצב שלי. לא מרובך במחזה כתוב, צריך לעשות הכל מהתחלה". בין לבין ניהל מעיין שנה אחת את פסטיבל עכו. זה היה ב-1985, וכשנבחר הצהיר כי זהו תיקון עולל היסטורי. את התיאטרון הממסדי כינה "אמנות גוועת". לפי השקפתו, תיאטרון שהת

שתינו שלו היא מחזה, במה, תפארה ומיונסצינה קבועה, נשען על תוזה מתה, ועכשיו צריכה להתרחש המהפכה. "אני מאוד שמח להיות הדור ששר כב על הגדרות", אמר אז. אבל התקוות הגדולות שעורר איכ

זכו בנייהלו לא הציג הפסטיבל אלט רנטיווה למה שקורה על במות התיאטרון הממסדי, והתוצאה האמנרתית היתה עגומה למדי. הפקות רבות לא התעלו מעל לדרגה של הצגות חר

מטאמורפוזת

נגמר בטרקית דלת.

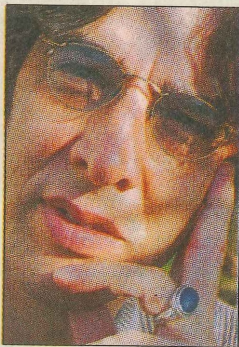
"אני הייתי תמים כשהסכמתי להיות מנהל אמנותי של הפסטיבל, בעיני זו היתה הונאה מצד. רימו אותי, כי רצו לפתור בעיה פרטנולית, ולכן פנו אלי. אני לא בנוי לניהול של שנה, אני יכול להוכיח את התוזה שלי בסוף השנה החמישית ולא בשנה הראשונה."

ומה קרה למהפכה שלך? "זה מעניין, כי היום חשבתי איך להעביר לנייר רעיונות מעשיים שלי. היום אני יכול להתחיל לנסח עקרונות

בדח שלי, אולי כשהיה בבית אבות אוכל לסכם. נראה שאני מקדים את זמני, ויעברו עוד מאתיים שנה עד שיוכלו להעריך את המהפכה שלי."

מה דעתך על פסטיבל עכו היום? "לצערי, אני משלים עם הרעיון שבצורה הנוכחית הוא הולך וגווע. הש

גיאות הבסיסיות מעולם לא תוקנו. ומ כיוון שמישהו בירושלים מחזיק בידים את הביצים של הפסטיבל, הוא משדך רר אותן חודשיים-שלושה לפני תחילת הפסטיבל - זה לא רציני, כי זה לא

"אין לי ספק שאצליח באירופה, אבל אני יוצר ישראלי, ואין כל סיבה ליצור בגלות, למעט היאוש שתוקף אותי ויותר ויותר עקב המצב"

מאפשר לו להתקיים. להחזיק ביצים אינו ביטוי גס, זה להחזיק את היצר של היצר. ברגע שישחררו את היצר, הי

צירה והיוצר, וימסרו את הפסטיבל למי שתהיה לו תוכנית לחמש שנים, ולתוכנית הזאת יהיה גם גיבוי - רק

או יהיה סיכוי לפסטיבל. היום, לדעתי, צריך לסגור את הפסטיבל, לבקת את השולחן, ולפתוח אותו בשנת 2000 עם מדיניות של תוכנית חומש רצינית."

סימלת את הפניית העורך לכל מה שמייצג המרכז, והנה היום אתה פתוח להצעות. "אני עושה את זה כדי לעזור למר

נו להסתכל בצורה אחרת, לא כדי לשנות אותו. אם היה לי מגרט ביצועי הייתי משנה את הדברים בצורה משמעותית. למשל, הייתי הופך את התיאטרון הרפרטוארי למוזיאון, שאליו קהל היה יכול לבוא כדי לראות דרמה עולמית."

אתה רואה בכלל הצגות בתיאטרון הרפרטוארי שאתה כה מבקש? "אחת לכמה שנים אני רואה משהו שלא משנה את דעתי. גם בתי הספר לא השתנו. יש לי הרבה מה להציע, לא רק בתחום התיאטרון. יש לי גם רעיונות מצוינים בתחום הטלוויזיה. בעכו נחשבת לגורו, בשביל מה

לך כל זה?

"אני יודע, מתגובות עקיפות, שיש המתייחסים אלי כאל גורו. בפועל, אין לזה קשר למציאות. עשיתי שם הכל לבד, את כל העבודות השחורות, מניצת מטמר ועד סחיבת תפארה. לכל ענף הדינמיקה הרכילותית שלה, ובתי חום הזה משתמשים במונח הזה - גורו. יש לי כנראה איכויות של מנהיג, ואני יכול להעיד על עצמי שיש לי ניסיון במימוש הלומוות. כעולם שרוב האנשים בו חולמים ולא מממשים - אדם שמממש את החלומות שלו הוא תופעה לא שגרתית."

ואם יציעו לך לביים בקאמרי, בבית לסין או בהבימה - תסכים? "אם יציעו לי לביים בשיטה שה תיאטרונים האלה עובדים, אין לי כל סיבה לעשות את זה. אבל אם ארגון כלשהו יכיר בנורויה שאני מביא אתי וייתן לי גישה, יהיה על מה לדבר."

ממה אתה מתפרנס כעת? "המשכורת הבסיסית שלי בעכו הייתה 5,000 שקל לחודש. יכולתי לחיות מזה בקושי, וכיום בלתי אפשרי לקיים מזה משפחה. עד לחודש מאי אני עוסק בהמשך הפרויקט 'קולות' שיוצג בחודש שני האביב והקיץ בווינה ובוויימאר."

בעצם, אתה פתוח להצעות. "כן, בעיקרון כן."